

Focení na Dakaru je konstantní přísun adrenalinu

Jiří Šimeček, doktorand Fakulty strojní, patří mezi několik desítek fotografů, kteří strávili tři týdny na prestižním závodu Rallye Dakar 2018. Průměrně spal čtyři hodiny denně, během 14 etap udělal na 30 tisíc fotek, z toho dva tisíce snímků odevzdal upravených přímo na místě.

Kterou z tisíců fotek, které jste během Dakaru vytvořil, byste vyzdvihl?

Odjížděl jsem tam s představou, že moje top fotka vznikne v tom nejjemnějším písku. Představoval jsem si, jak se tenhle fesh-fesh písek bude valit před autem... Nakonec jsem se ale na žádné takové místo nedostal. Nejvíc mi tedy v hlavě utkvěla fotka s Násirem al-Attijou. Letos skončil druhý v kategorii osobních vozů, v minulosti Dakar už dvakrát vyhrál. Zachytil jsem ho v „parc fermé“ (pozn.: uzavřené parkoviště, kam nikdo nesmí) v okamžiku, kdy bylo jasné, že skončil druhý. Otevřel jsem mu dveře, pogratuloval mu a podal ruku. Na snímku je vidět, jak se na mě směje, ostré jsou jen oči, a taky je vidět moje ruka. Na Dakaru mě poznal jen podle zkratky MCH, kterou jsem měl na tričku, teď už mě zná osobně.

MCH, Marian Chytka, uznávaný fotograf motorsportu. Jak jste se dostal k němu do týmu?

Marian je ve svém oboru už tak úspěšný, že nestíhá všechny své zakázky produkovat. Rozhodl se proto, že část jich deleguje na někoho jiného. Stejně se k němu dostal loni na Dakar Kuba Frühauf, letos jsem přibyl já.

Proč oslovil právě vás? Znal vás, nebo na vás dostal tip?

Ani jedno. Ozval jsem se mu sám, protože jsem věděl, co dělá, a líbilo se mi to. On mi nabídl, abych

se zúčastnil placeného workshopu, na kterém si chtěl vybrat nějaké spolupracovníky. To jsem ale s díky odmítl s tím, že nemám peníze nazbyt a raději je investuji do další techniky. Pak jsem se mu ozval znovu, a protože na workshopu ho zřejmě nikdo úplně nezačal, postupně jsme začali spolupracovat. Nejdřív mě oslovil, jestli bych nechtěl jet s jeho bratrem a Kubou Frühaufem fotit závody do Polska, pak mě poslal samotného do Maroka fotit v dunách. Když jsem se vrátil a klient byl nadmíru spokojený, napsal mi, ať si udělám čas na Dakar.

"Dělám si body na glóbusu, kam všude jsem se díky focení dostal, a začíná se to pěkně zaplňovat."

Jak jste se na tenhle závod připravoval?

Ona je to hrozně specifická událost, je to vrchol sezony a jeden z nejprestižnějších závodů na světě. Samozřejmě na mě dolehla zodpovědnost a obrovský respekt. S tím souvisí i ta samotná příprava. Věděl jsem, že moje vybavení není úplně to nej, což s sebou může přinést kromě stresu i možné pochybení. Toho jsem se chtěl vyvarovat a začal jsem řešit, co s tím. Nakonec se mi podařilo vyjednat zápůjčku vybavení od Nikonu, takže mi odpadly opravdu vysoké vstupní náklady. Tím, že Dakar

se od roku 2009 už nekoná v Africe, ale v Jižní Americe ve výšce až pět tisíc metrů nad mořem, potřeboval jsem i kvalitní outdoorové vybavení. Teploty můžou během osmi hodin klesnout z 35 stupňů třeba i pod nulu, pořádit jsem si musel péřovku, pohorky, k tomu zálohovací disky a řadu dalších věcí. Musel jsem se taky nechat očkovat.

Jak si představit váš běžný den na Dakaru?

Večer jsme dostali stejné materiály pro navigaci na další etapu jako závodníci, my jsme navíc měli vyznačený vždycky nějaký photo point. Ten často ale není úplně atraktivní, navíc tam jezdí skoro všichni fotografové. Vybrat, kam druhý den pojedeme, měl na starost Marian, který s tím má letité zkušenosti. Do bivaku jsme se dostali většinou kolem páté až šesté hodiny, do půlnoci jsme dodělávali fotky, které jsme nestihli upravit po cestě v autě, a pak ještě tu samou noc vyráželi na místo, kde jsme druhý dne chtěli fotit. Čekalo nás třeba 500 kilometrů v autě, dojeli jsme tam ve čtyři hodiny ráno a v sedm už přijížděly první motorky. Něco jsme naspali v autě, ale v průměru jsem tam ty tři týdny spal přibližně čtyři hodiny za den. Někdy jsem nespal vůbec, naopak když zrušili etapu, tak jsem se vyspal i šest hodin.

Kolik vás bylo v týmu?

Čtyři. Kromě Mariana také jeho bratr Viktor, který řídil, staral se o auto a taky částečně fotil, já a Kuba Frühauf. My s Kubou jsme se střídali vždycky po dvou dnech na trati a v bivaku, kde se fotí lifestyle obrázky a snímky mechaniků nebo dojíždějících. Celkem jsme měli asi 55 klientů. Na rozdíl od novinářů jsme fotili přímo pro jednotlivé týmy. Práce bylo opravdu hodně.

Jak se to dá všechno stíhat?

Museli jsme si práci rozdělit. Komplikace je hlavně v tom, že jezdce vidíte jen jednou za den a fotky mít prostě musíte. Když jsme přijeli na místo, vždycky jsme se rozprchli na různá místa, abychom měli aspoň trochu odlišné snímky. Když jedou například čtyři posádky z jednoho týmu, musíme mít pokaždé jiné záběry. Musí se například o kousek přeběhnout, změnit úhel, cokoliv, přitom je na to třeba jen pár minut. Zároveň se musí zachytit příjezd, průjezd i odjezd. Proto každý z nás fotil na tři fotoaparáty.

Vybavíte si nějaký mimořádně silný moment?

To byly skoro všechny, je to konstantní přísun adrenalinu. Vybavuju si ale třeba, jak jsem stál na jednom zajímavém místě, které mi nepřišlo příliš bezpečné. Udělal jsem pár snímků a šel jsem raději jinam. Vystřídal mě tam jiný fotograf a za chvíli přijel motorkář, nevšiml si ho a skočil na něj. Bylo to v malé rychlosti, nikomu se nic nestalo, ale byl to divný pocit.

Měl jste možnost si popovídat se závodníky?

Tím, že mezi naše klienty patřily nejlepší týmy světa, mohli jsme jim samozřejmě být nablízku. Oni věděli, že je máme fotit, a pouštěli si nás blíž k tělu, dokonce i ty největší legendy motosportu Carlos Sainz nebo Sebastien Loeb. Popovídal jsem si i s Cyrilem Despresem. Jednou ráno si ze mě dělal legraci, jestli ty moje tři foťáky nejsou málo a jestli nechci půjčit jeho iPhone. Říkal jsem mu, že když chtějí hodně fotek, musím mít hodně foťáků.

Jak náročné je pro fotografa se na Dakar dostat?

Tím hlavním problémem jsou peníze. Jen akreditace stojí pět tisíc eur a k tomu se přidávají další náklady. Já jsem měl štěstí, že tyto výdaje hradil Marian a já jsem za to dostal ještě zapláceno. Navíc Marian byl s mou prací spokojený a vypadá to, že pro něj budu i letos fotit některé zakázky v zahraničí. Podepsal jsem smlouvu s Nikonem a jsme domluveni na dlouhodobé spolupráci, takže lépe to snad ani dopadnout nemohlo. Těch osm let obětování volného času, a přiznám se, někdy i obětování času pro studium, se vyplatilo. Dělán si body na glóbusu, kam všude jsem se díky focení dostal, a začíná se to pěkně zaplňovat.

Jak se to dá zvládat spolu se studiem?

Snažím se to skloubit. Když jsem v Plzni, věnuji studiu maximum. Strojařina mě baví, líbí se mi hledat logické souvislosti mezi jejími jednotlivými obory a přispívat k nějakým novým řešením. Nedovedu si ale představit, že bych měl chodit do práce od šesti hodin, v pevně stanovenou dobu. K práci musím mít i něco navíc. Chci myslet analyticky, ale i kreativně, a k tomu bych potřeboval cestování, komunikaci s jinými národy a otevřenost. Pokud mi tohle strojařská firma nabídne, budu to dělat rád. Rozhodně se strojařině nebráním. Jsem rád, že jsem si díky studiu na vysoké škole dokázal uvědomit, jakým směrem se chci ubírat a co jsou moje priority. Není nic horšího než slepé následování zaběhnutých konvencí.

Jiří Šimeček

- 25 let
- student doktorského studijního oboru Materiálové inženýrství a strojírenská metalurgie na Fakultě strojní ZČU
- focení se věnuje osm let, prostředí motosportu je mu nejbližší kvůli tomu, že bydlel nedaleko motokrosové trati, ale i díky oboru, který studuje

